

Špatný místo pro přistání

Taxmeni

Když vám střepiny šrapnelů a nebo jedovatá kulka z Messerschmidta porouchají fazónu vašeho Wellingtona není jednoduchý dostat se zpátky na základnu. A když se nějaká ta svištící poběhlíce rozhodne koketovat s vaším motorem pak musíte rychle dolů na přistání pokud vás knipl ještě vůbec poslouchá. A takhle nějak začal můj příběh.

Jako kluk jsem žádnou melu
Nevynechal v ruce prak
Válčili jsme u tunelu
Stříleli na každé vlak
Teď místo praku za svítání
Míří na mě chladnej kvér
Špatný místo pro přistání
Vybral si náš bombardér

Frickové nás dostali hned po nouzovém přistání. Ze zajateckýho tábora pro spojenecký vojáky se neutíká lehce. A tak se zrodil plán "Velkého útěku". Podkopat se tunelem přes sto metrů dlouhým. Čekali nás měsíce dřiny, napětí i strachu ve vlhký štole. I ta hlaveň, co teď na mě míří, mi připomíná ten chladnej tunel. Ten ale ke svobodě nevede.

Z tunelu tý černý hlavně
Nevyletí žádnéj vlak
Ale kulka rovnou na mě
Jako malej černej pták
Černá hlaveň a hned za ní
Mundúr černej jako tér
Špatný místo pro přistání
Vybral si náš bombardér

Konečně ve dvojicích - Angličan s Australanem Francouz s Polákem já s Tomem z Texasu celkem osmdesát mužů - jsme za plotem. Rychlej úprk mezi stromy podbarvuje štěkot psů a ječení sirén. Síly však rychle docházejí a tak jen tři z nás se Frickům nepodařilo chytit. Já mezi nima nebyl. Ráno za úsvitu nás spoutaný postavili ke zdi.

Říkali mi všichni Arnie
I když vědí že jsem Čech
Chci se modlit je to marný
Z kvéru bílej plamen šleh
Tělo mý se k zemi sklání
Tenhle duel nebyl fér
Špatný místo pro přistání
Vybral si náš bombardér
A tady končí příběh Arnošta Valenty příslušníka naší zahraniční armády ve Velké Británii radiotelegrafisty 311. bombardovací perutě. Je 24. březen 1944. Právě svítá.